

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Lubań, dnia 11-04-2013r.

Sąd Rejonowy w Lubaniu IV Wydział Pracy w następującym składzie:

Przewodniczący: PSR Jerzy Miedziński,

Ławnicy: Jolanta Filka, Bożena Ludward,

Protokolant: kier. sek. Danuta Wowczyk,

po rozpoznaniu w dniu 11-04-2013r. w Lubaniu

sprawy z powództwa powoda – pozwanego wzajemnego A. J.

przeciwko pozwanemu – powodowi wzajemnemu (...) Sp. z o.o. w S.

- o odszkodowanie, o wynagrodzenie za godziny nadliczbowe oraz z powództwa wzajemnego o zapłatę;

I. zasądza od pozwanego – powoda wzajemnego (...) Sp. z o.o. w S. na rzecz powoda – pozwanego wzajemnego A. J. kwotę 8.000,-(osiem tysięcy)złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 kwietnia 2012r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałej części powództwo powoda – pozwanego wzajemnego A. J. oddala,

III. zasądza od powoda – pozwanego wzajemnego A. J. na rzecz pozwanego – powoda wzajemnego (...) Sp. z o.o. w S. kwotę 4.996,22,-(cztery tysiące dziewięćset dziewięćdziesiąt sześć 22/100)złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 czerwca 2012r. do dnia zapłaty,

IV. zasądza od powoda – pozwanego wzajemnego A. J. na rzecz pozwanego – powoda wzajemnego (...) Sp. z o.o. w S. kwotę 250,-(dwieście pięćdziesiąt)złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania,

V. koszty zastępstwa procesowego stron wzajemnie znosi

UZASADNIENIE.

Powód A. J. wniósł pozew przeciwko (...) Sp. z o.o. w S. o zasądzenie odszkodowania w kwocie 3.828zł w związku z naruszeniem prawa przy rozwiązywaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia oraz kwoty 4.742zł z tytułu wynagrodzenia za przepracowane godziny nadliczbowe w latach 2010 – 2012. W uzasadnieniu podniósł, iż oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia zostało mu doręczone pocztą w dniu 16 kwietnia 2012r., tj. po upływie jednego miesiąca o którym mowa w art. 52 § 2 kp. Zostały także naruszone obowiązujące przepisy Kodeksu Pracy i ustawy o wychowaniu w trzeźwości. Powód nie stawiał się do pracy w stanie po spożyciu alkoholu a jego stan istniejący w godzinach nocnych był wynikiem działania przełożonego Ł. K., który był inicjatorem spożywania alkoholu w związku z pożegnaniem innego pracownika I. M.. Ponadto powód przez okres zatrudnienia pracował ponad ustalony czas pracy i wyliczył, że przepracował 624 godziny nadliczbowe.

Pozwany (...) Sp. z o.o. w S. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu podniósł, iż pozew dotyczący odwołania od rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia wniesiony został po upływie terminu. Z ostrożności procesowej wskazał, iż odwołanie jest oczywiście bezzasadne. W dniu 13 marca 2012r. w wyniku

badania trzeźwości policjanci stwierdzili, że powód znajdował się w stanie nietrzeźwym – miał 0,80 mg / dm³ w wydychanym powietrzu. W dniu 19 marca 2012r. wysłano na adres powoda pismo o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia lecz nie zostało ono odebrane. Pozwany ponownie wysłał to pismo z uwagi na konieczność posiadania pełnej dokumentacji pracowniczej. Według pozwanego brak jest dowodów, aby pracownicy którzy przeprowadzali inwentaryzację w dniu 13 marca 2012r. nakłaniali powoda do spożywania alkoholu.

Odnosnie wynagrodzenia za godziny nadliczbowe pozwany stwierdził, że powód nie wykonywał pracy w godzinach nadliczbowych. Nigdy wcześniej nie zgłaszał on żądań w przedmiocie wypłaty wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych i nie przedstawił żadnych dowodów na potwierdzenie swoich żądań.

Pozwem z dnia 5 lipca 2012r. (...) Sp. z o.o. w S. wniosła o zasądzenie od A. J. kwoty 4.996,22zł. W uzasadnieniu podniesiono, że pozwany oświadczeniem z dnia 1 kwietnia 2009r. przyjął odpowiedzialność materialną za prawidłową obsługę kasy fiskalnej oraz za wszelkie składniki majątkowe zakładu, które zostaną mu powierzone do użytkowania. Na podstawie pkt 5 tego oświadczenia zobowiązał się w razie zaistnienia niedoboru lub innej szkody objętej odpowiedzialnością do niezwłocznego wpłacenia do kasy zakładu pracy równowartości wyliczonej szkody. W wyniku inwentaryzacji przeprowadzonej w dniu 22 listopada 2011r. na stacji (...) zostały ujawnione różnice inwentaryzacyjne. W związku z dokonaną kompensacją nadwyżek i niedoborów pozostałych – poza paliwami – towarów handlowych różnicą w kwocie 18.729,52zł obciążono materialnie odpowiedzialnych pracowników stacji (...), w tym i powoda żądając od każdego z nich zapłacenia kwoty po 4.682,38zł. Także w czasie inwentaryzacji w dniu 13 marca 2012r. zostały ujawnione różnice inwentaryzacyjne. Dokonano kompensacji nadwyżek i niedoborów pozostałych – poza paliwami – towarów handlowych różnicą w kwocie 1.255,38zł obciążono materialnie odpowiedzialnych pracowników wnosząc o zapłatę od każdego z nich kwoty po 313,84zł.

Pozwany A. J. wniósł o oddalenie powództwa twierdząc, że nie miał zawartej umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej za powierzony towar. Przebywał on zawsze sam na zmianie i pracodawca nie zapewnił należytej ochrony mienia przyczyniając się tym samym do powstania niedoboru.

Sąd mając na uwadze względy ekonomii procesowej połączył oba pozwy do łącznego rozpoznania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

powód – pozwany wzajemny A. J. zatrudniony był u pozwanego – powoda wzajemnego (...) Sp. z o.o. w S. od 1 marca 2003r. na stanowisku kasjera-sprzedawcy. Miejscem wykonywania pracy była Stacja (...) we L.(...)

(dowód: akta osobowe powoda– pozwanego wzajemnego).

W dniu 13 marca 2012r. powód – pozwany wzajemny przyszedł do pracy na godz. 19.00 i miał pracować do godz. 19.00 dnia następnego. Po godz. 19.00 rozpoczęła się na stacji (...) inwentaryzacja w związku z rozwiązaniem umowy o pracę przez innego pracownika I. M.. Inwentaryzację przeprowadzali pracownicy spółki Ł. K. – kierownik ds. techniczno-handlowych oraz T. T. – specjalista ds. administracyjno-biurowych. Po zakończeniu inwentaryzacji około godz. 21.00 Ł. K., T. T. oraz I. M. odjechali ze stacji (...).

(dowód: zeznania świadków I. M. k.45, Ł. K. k.79, T. T. k. 79).

Między godz. 21 a godz. 22.00 na stację (...) przyjechała M. K. celem odebrania utargu. Drzwi wejściowe były pozamykane oraz zgaszone były światła. Pukała do drzwi lecz nikt nie otwierał. W tej sytuacji zatelefonowała na policję. Przyjechało dwóch policjantów i zaczęli pukać do drzwi wejściowych. Po około 10 minutach drzwi otworzył powód – pozwany wzajemny, był bardzo zaskoczony i widać było, że jest pod wpływem alkoholu. Policjanci zbadali go alkomatem na zawartość alkoholu we krwi i okazało się, że miał 0,80 mg/dm⁽³⁾ alkoholu.

(dowód: zeznania świadka M. K. k. 78, notatka urzędowa k 26, protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości k. 27).

M. K. poinformowała o tym fakcie telefonicznie Prezesa spółki K. W. , który polecił , aby przekazała powodowi – pozwanemu wzajemnemu, że jest zwolniony z pracy w trybie natychmiastowym. Powód – pozwany wzajemny udał się do domu , a na jego miejsce przyszedł do pracy inny pracownik.

(dowód: zeznania świadka M. K. k. 78v).

Pismem z dnia 13 marca 2012r. zakład pracy rozwiązał z powodem-pozwanym wzajemnym umowę o pracę bez wypowiedzenia w związku z ciężkim naruszeniem obowiązków pracowniczych polegających na tym, że w godzinach pracy w dniu 13 marca 2012r. był pod wpływem alkoholu.

(dowód: pismo o rozwiązaniu umowy o pracę k. 5).

Pismo to zostało wysłane w dniu 19 marca 2012r. na adres powoda – pozwanego wzajemnego lecz nie zostało przez niego odebrane. W tej sytuacji zakład pracy ponownie wysłał pismo na inny adres powoda – pozwanego wzajemnego znajdujący się w aktach osobowych i powód – pozwany wzajemny odebrał je 16 kwietnia 2012r.

(dowód: akta osobowe powoda – pozwanego wzajemnego, zeznania powoda – pozwanego wzajemnego k. 170v).

W dniu 21 grudnia 2007r. powód – pozwany wzajemny pisemnie został poinformowany o warunkach zatrudnienia i uprawnieniach pracowniczych na swoim stanowisku pracy. W piśmie tym ustalono normę czasu pracy wynoszącą osiem godzin na dobę i przeciętnie 40 godzin w pięciodniowym tygodniu pracy. Ponadto stwierdzono, że pora nocna obejmuje kolejne osiem godzin pomiędzy godz. 22.00 a godz. 6.00.

(dowód: k. 19 , cz. B akt osobowych powoda – pozwanego wzajemnego).

W rzeczywistości system pracy na stacji (...) wyglądał w ten sposób, że pracownik pracował całą dobę od godz. 19.00 do godz. 19.00 następnego dnia , a następnie miał trzy dni wolnego.

(dowód: zeznania świadków I. M. k. 45, M. W. k. 132, zeznania powoda – pozwanego wzajemnego k. 170v).

Zakład pracy nie prowadził ewidencji czasu pracy pracowników. Była taka praktyka, że pracownicy telefonicznie na koniec miesiąca podawali kadrowej ile przepracowali w miesiącu godzin, ona odejmowała od nich normę miesięczną godzin i naliczała nadgodziny.

(dowód: zeznania świadka A. M.-K. k. 32 akt IVPo 29/12).

Wynagrodzenie za godziny nadliczbowe nie było wyodrębnione na listach płac.

(dowód: listy płac k. 95-121).

Powołany przez Sąd biegły księgowy z dziedziny księgowości w swej opinii stwierdził, że u powoda – pozwanego wzajemnego nastąpiło przekroczenie średniotygodniowej normy czasu pracy. W roku 2010 było to 373 godziny, w roku 2011 było to 249 godzin, a w roku 2012 było to 40 godzin – łącznie 662 godziny. Jednocześnie biegła wyliczyła hipotetyczne wynagrodzenie i dodatek za przekroczenie średniotygodniowej normy na kwotę 10.747,79zł oraz hipotetyczny dodatek za pracę w porze nocnej na kwotę 2.418,51zł – łącznie na kwotę 13.166,30zł.

(dowód: opinia biegłego sądowego).

Powód – pozwany wzajemny zatrudniony był na stacji (...) wraz z trzema innymi pracownikami : I. M. , M. W. i Z. Z. (okoliczność bezsporna).

W dniu 1 kwietnia 2009r. podpisał oświadczenie, że przyjmuje na siebie odpowiedzialność materialną za prawidłową obsługę kasy fiskalnej oraz za wszelkie składniki majątkowe zakładu, które zostaną mu powierzone do użytkowania.

(dowód: oświadczenie powoda – pozwanego wzajemnego k. 62).

Ponadto z każdym pracownikiem zakład pracy zawarł umowę o wspólnej odpowiedzialności materialnej lecz w dokumentach zakładu pracy znajduje się tylko umowa zawarta z M. W. , a pozostałe umowy zaginęły. Osoba , która zajmowała się kadrami aktualnie już nie pracuje u pozwanego.

(dowód: zeznania świadków S. K. k. 131, M. W. k. 132, W. K. k. 132v, A. M.-K. k. 32 akt IV Po 29/12, umowa o wspólnej odpowiedzialności materialnej M. W. k. 93).

Na stacji (...) bardzo często w czasie inwentaryzacji stwierdzano wystąpienie niedoborów lecz były one pokrywane z wynagrodzenia za pracę w nadgodzinach wykonywanych przez pracowników. Zgoda ta była wyrażana ustnie przez pracowników stacji (...). Powód – pozwany wzajemny nigdy wcześniej nie zgłaszał zastrzeżeń odnośnie kompensacji niedoborów z wynagrodzeniem za godziny nadliczbowe.

(dowód: zeznania świadków M. W. k. 132, W. K. k. 132v).

W dniu 22 listopada 2011r. na stacji (...) została przeprowadzona inwentaryzacja w wyniku której stwierdzone zostały różnice inwentaryzacyjne. W związku z dokonaną kompensacją nadwyżek i niedoborów – poza paliwami – towarów stwierdzono niedobór w kwocie 18.729,52zł.

(dowód: protokół inwentaryzacji k. 63, protokół weryfikacji różnic inwentaryzacyjnych k. 64).

Zakład pracy obciążył czterech pracowników stacji , w tym i powoda – pozwanego wzajemnego kwotami po 4.682,38zł i wezwał ich do zapłaty tych należności.

(dowód: nota obciążeniowa powoda – pozwanego wzajemnego k. 65).

Pracownicy wystąpili z pismem do zakładu pracy o podanie szczegółowych wyliczeń stanowiących podstawę do obciążenia ich niedoborami. Pismem z dnia 12 marca 2012r. zakład pracy przedstawił szczegółowe wyliczenia dotyczące niedoborów.

(dowód: pismo pracowników k. 66, pismo zakładu pracy k. 67).

W wyniku inwentaryzacji przeprowadzonej w dniu 13 marca 2012r. stwierdzono wystąpienie niedoboru w kwocie 1.255,58zł. Niedoborem tym obciążono czterech pracowników stacji (...), w tym i powoda – pozwanego wzajemnego wzywając do zapłaty kwot po 313,84zł.

(dowód: nota obciążeniowa dotycząca powoda – pozwanego wzajemnego k. 70).

Pracownicy stacji (...) – poza powodem-pozwanym wzajemnym – nie kwestionowali obu not obciążeniowych i wystąpili do zakładu pracy z wnioskami o zaliczenie kwot niedoboru na poczet wynagrodzenia za godziny nadliczbowe.

(dowód: zeznania świadków I. M. k. 45, M. W. k. 132).

Sąd zważył, co następuje:

roszczenie powoda – pozwanego wzajemnego dotyczące odszkodowania za niewłaściwe rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia należało uznać za bezzasadne.

Zgodnie z poglądem wyrażonym w doktrynie i judykaturze dokonującym interpretacji art. 52 kp – ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych ma miejsce wówczas, gdy w związku z zachowaniem (działaniem lub zaniechaniem) pracownika można mu przypisać winę umyślną lub rażące niedbalstwo (wyrok SN z dnia 21 lipca 1999r. I PKN 169/99, OSNAPIUS 2000. z. 20. poz. 746).

Rażące niedbalstwo jako element ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych jest postacią winy nieumyślnej, której nasilenie wyraża się w całkowitym ignorowaniu przez pracownika następstw jego działania, jeżeli rodzaj wykonywanych obowiązków lub zajmowane stanowisko nakazują szczególną przezorność i ostrożność w działaniu. O istnieniu tej winy wnioskuje się na podstawie całokształtu okoliczności związanych z zachowaniem pracownika (orzeczenie SN z dnia 11 września 2001r. I PKN 634/00, OSNP 2003, z. 16, poz. 381).

W wyroku z dnia 19 sierpnia 1999r. (I PKN 188/99, OSNAPiUS 2000, z. 22, poz. 818) – w razie rozwiązania umowy o pracę z tej przyczyny ocena rodzaju i stopnia winy pracownika powinna być dokonana w stosunku do naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych jak i z uwzględnieniem zagrożenia lub naruszenia interesów pracodawcy.

Orzecznictwo Sądu Najwyższego jest bardzo rygorystyczne w odniesieniu do znacznego stopnia winy pracownika jako przesłanki rozwiązania z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia. Typowymi przyczynami z art. 52§ 1 pkt 1 kp są : nieusprawiedliwiona nieobecność w pracy, nietrzeźwość pracownika, niewykonanie polecenia, opuszczenie pracy bez usprawiedliwienia, zakłócenie porządku w miejscu pracy oraz przywłaszczenie mienia pracodawcy.

Okolicznością bezsporną w sprawie jest, że powód – pozwany wzajemny w dniu 13 marca 2012r. w czasie pracy znajdował się w stanie nietrzeźwym. Wynika to jednoznacznie z notatki urzędowej policji, badania alkomatem oraz zeznań świadka M. K.. Sam powód – pozwany wzajemny nie zaprzeczył, że w tym dniu spożywał alkohol. Twierdził jednak, że alkohol ten przyniósł kierownik Ł. K. i spożywali go po zakończeniu inwentaryzacji. Fakty te potwierdził świadek I. M. (k. 45). Natomiast świadkowie Ł. K. i T. T. zaprzeczyli, aby taki fakt miał miejsce.

Zdaniem Sądu, w sprawie tej nie ma znaczenia czy alkohol przyniósł Ł. K. czy też powód – pozwany wzajemny spożył go w innych okolicznościach, nie budzi bowiem wątpliwości fakt, że będąc w pracy znajdował się w stanie nietrzeźwym. Jest to ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych kwalifikujące się do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 lipca 1987r. w sprawie IPRN 36/87 (OSNC 1989/2/32) stwierdził, iż wynikający z przepisów prawa oraz zasad współżycia społecznego obowiązek pracownika zachowania trzeźwości w czasie pracy należy do podstawowych obowiązków pracownika nie tylko wówczas, gdy wykonuje on pracę w siedzibie zakładu pracy lecz także wtedy, gdy przebywa w jakimkolwiek innym miejscu przeznaczonym na wykonywanie pracy. Nie może być żadnego „marginesu” tolerowania spożywania przez pracownika alkoholu w czasie przeznaczonym na wykonywanie pracy, choćby spożywanie alkoholu było praktykowane lub tolerowane przez przełożonych pracownika.

Zdaniem Sądu, zakład pracy nie naruszył przepisu art. 52 §2 kp stanowiącego, że rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia nie może nastąpić po upływie jednego miesiąca od uzyskania przez pracodawcę wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy o pracę. Pismo o rozwiązaniu umowy o pracę zostało wysłane przez zakład pracy w dniu 19 marca 2012r. na adres powoda – pozwanego wzajemnego w R.. Adres ten powód – pozwany wzajemny podał w kwestionariuszu osobowym znajdującym się w aktach osobowych. Tymczasem, jak wynika z zeznań powoda – pozwanego wzajemnego, pod tym adresem aktualnie mieszka jego matka, która nie odbiera pism adresowanych do niego. Dlatego też zakład pracy wysłał ponownie pismo o rozwiązaniu umowy o pracę wraz ze świadectwem pracy na drugi adres powoda – pozwanego wzajemnego znajdujący się w aktach osobowych, tj. L. ul. (...) i powód – pozwany wzajemny odebrał to pismo w dniu 16 kwietnia 2012r. Nie można więc przyjąć, że zakład pracy powiadomił powoda – pozwanego wzajemnego o rozwiązaniu umowy o pracę po upływie jednego miesiąca albowiem pierwsze pismo zostało wysłane w dniu 19 marca 2012r., a więc z zachowaniem terminu. Nie można też uznać, że powód – pozwany wzajemny przekroczył termin do wniesienia odwołania albowiem w rzeczywistości pismo o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia dotarło do niego drogą pocztową w dniu 16 kwietnia 2012r. Wynikało to z tego, że w aktach osobowych powoda – pozwanego wzajemnego znajdowały się dwa różne jego adresy.

Mając powyższe okoliczności na uwadze roszczenie powoda – pozwanego wzajemnego w tej części należało oddalić.

Odnosnie wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych roszczenie powoda – pozwanego wzajemnego uznać należało za zasadne.

Zgodnie z treścią art. 151 §1 kp – praca wykonywana ponad obowiązujące pracownika normy czasu pracy, a także praca wykonywana ponad przedłużony dobowy wymiar czasu pracy, wynikający z obowiązującego pracownika systemu i rozkładu czasu pracy stanowi pracę w godzinach nadliczbowych. Natomiast art. 151⁸ kp stanowi, iż pracownikowi wykonującemu pracę w porze nocnej przysługuje dodatek do wynagrodzenia za każdą godzinę pracy w porze nocnej w wysokości 20% stawki godzinowej wynikającej z minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalonego na podstawie odrębnych przepisów.

Okolicznością bezsporną w sprawie jest, iż na Stacji (...) we L. zatrudnione były cztery osoby i czas pracy ustalony był w ten sposób, że pracownik pracował całą dobę od godz. 19.00 do godz. 19.00 następnego dnia, a następnie miał trzy dni wolnego. Zakład pracy nie prowadził ewidencji czasu pracy pracowników. Była taka praktyka, że na koniec miesiąca pracownik telefonicznie podawał kadrowej informację ile godzin przepracował w danym miesiącu i na tej podstawie sporządzała ona listy płac. Wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych nie było wyodrębniane na tych listach płac. Wynika to jednoznacznie z zeznań świadka A. K. (k.32 akt IVPo 29/12). Zakład pracy nie sporządzał harmonogramów czasu pracy dla poszczególnych pracowników. Nie były też prowadzone listy obecności.

Zakład pracy przedłożył roczne karty ewidencji czasu pracy za rok 2011 i 2012 (k. 129,130). Tymczasem świadek A. M.-K. zeznała, że do jej obowiązków należało rozliczanie czasu pracy pracowników na stacji (...) lecz po okazaniu jej kart z ewidencji czasu pracy oświadczyła, że ona nie sporządzała tych dokumentów.

Z opinii biegłego sądowego z dziedziny księgowości wynika, iż wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych z przekroczenia średniotygodniowej normy czasu pracy w okresie od 1 stycznia 2010r. do 13 marca 2012r. wynosi kwotę 10.747,79zł, a dodatek za pracę w godzinach nocnych wynosi kwotę 2.418,51zł – łącznie 13.166,30zł.

Uznał Sąd, że opinia biegłego jest rzetelna i wyczerpująca, sporządzona na podstawie całokształtu materiału zebranego w sprawie.

Powód – pozwany wzajemny w pozwie domagał się zasądzenia kwoty z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych w wysokości 4.742zł. Pismem procesowym z dnia 30 lipca 2012r. rozszerzył to roszczenie do kwoty 7.598zł (k. 88). Na rozprawie w dniu 11 kwietnia 2013r. ostatecznie rozszerzył żądanie do kwoty 8.000zł.

Zgodnie z treścią art. 321 §1 kpc – sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie. Z tych względów, pomimo, że z opinii biegłego wynikała wyższa kwota Sąd zasądził od pozwanego – powoda wzajemnego na rzecz powoda – pozwanego wzajemnego z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych kwotę 8.000zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu.

Odnosnie powództwa wzajemnego uznał Sąd, że jest ono zasadne. Jak wynika z materiału dowodowego w wyniku inwentaryzacji przeprowadzonej w dniu 22 listopada 2011r. stwierdzono niedobór w towarach, którym obciążono czterech pracowników stacji (...) w kwotach po 4.682,38zł. Także w czasie inwentaryzacji w dniu 13 marca 2012r. stwierdzono niedobór i obciążono czterech pracowników kwotami po 313,84zł. Powód – pozwany wzajemny nie kwestionował wysokości niedoborów stwierdzonych w czasie obu inwentaryzacji (k.79v, 170v). Nie składał też zastrzeżeń, że towar był nienależycie zabezpieczony. Stwierdził jednak, że nie podpisywał umowy o wspólnej materialnej odpowiedzialności.

Faktem jest, że w aktach osobowych powoda – pozwanego wzajemnego nie ma umowy o wspólnej materialnej odpowiedzialności poza oświadczeniem z dnia 1 kwietnia 2009r. (k. 62).

Zakład pracy natomiast twierdził, że taka umowa została podpisana przez powoda – pozwanego wzajemnego lecz zaginęła. Na tę okoliczność zeznali świadkowie S. K. (k. 131), M. W. (k. 132) i W. K. (k. 132v).

Zakład pracy przedstawił umowę o wspólnej odpowiedzialności materialnej zawartej w dniu 10 sierpnia 2007r. z M. W. (k. 93), twierdząc że takie umowy zostały zawarte z wszystkimi pracownikami.

Zgodnie z treścią art. 125 §1 kp – na zasadach określonych w art. 124 pracownicy mogą przyjąć wspólną odpowiedzialność materialną za mienie powierzone im łącznie z obowiązkiem wyliczenia się . Podstawą łącznego powierzenia mienia jest umowa o współodpowiedzialności materialnej, zawarta na piśmie przez pracowników z pracodawcą.

Z materiału dowodowego wynika, że zakład pracy zawarł umowy o materialnej odpowiedzialności o treści identycznej jak z M. W. także z pozostałymi pracownikami , w tym i z powodem-pozwanym wzajemnym. Uznać jednak należało, że zakład pracy popełnił błąd formalny zawierając takie umowy oddzielnie z każdym pracownikiem , gdy tymczasem wszyscy pracownicy powinni złożyć swoje podpisy pod jedną umową.

Zauważyć jednak należy, że A. J. wcześniej nie kwestionował tych zasad odpowiedzialności materialnej i niedobory były pokrywane z wynagrodzenia za godziny nadliczbowe. Można zasadnie przypuszczać, że gdyby nie została z nim rozwiązana umowa o pracę bez wypowiedzenia , to również nie kwestionowałby faktu, iż ostatecznie niedobory należy pokryć z wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych.

Z zeznań świadków I. M. i M. W. wynika , że nie kwestionowali oni ostatecznie wysokości niedoboru ani prawidłowości przeprowadzonej inwentaryzacji i wystąpili do zakładu pracy z wnioskami o potrącenie niedoboru z wynagrodzenia za godziny nadliczbowe.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd zasądził od powoda – pozwanego wzajemnego A. J. na rzecz pozwanego – powoda wzajemnego (...) Sp. z o.o w S. kwotę 4.996,22zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa wzajemnego.

Sąd zasądził od powoda – pozwanego wzajemnego A. J. na rzecz pozwanego – powoda wzajemnego (...) Sp. z o.o. w S. kwotę 250zł tytułem zwrotu kosztów postępowania wynikających z opłaty od pozwu dotyczącego zapłaty za niedobory.

Na mocy art. 100 kpc Sąd wzajemnie zniósł koszty zastępstwa procesowego stron albowiem roszczenia każdej ze stron zostały uwzględnione w części.